

Murat Özyaşar

Hiçbir yerin tam ortasıdaydık.

Radyodan bir ses, tamam eder gibi her şeyi, derinden duyurdu kendini:

"Bir ayrılık, bir yoksulluk, bir ölüm."

Derken, dedem nezleli sesin güzelliğiyle aksak aksak konuştu.

"Sonra biz göç olduk!"

Ateş harlandı, kız kardeşim şirin bir uykuya can verirken takvimler eski'yeni günleri karıştırdı.

Nenemin elleri dizlerine, dili susmaya durdu.

Yoktan bir acı, gelip herkesi bir bir yokladı.

Sonra babam, dedemden aldığı emanet sesiyle, "Yoksulluk ayıp değil," dedi.

Yekten,

"Ama niçin?" diyen bana, herkes, emanete hıyanet eden ölüm sesime döndü.

Nazmıya'ya dokunmasaydım. Bana verdiği helvayı ağzıma atıyorum, kan tadı geliyor. Affet.

Fotoğraf Aydın Çetinbostanoğlu